

■ Καρδιακή / Νοερά Προσευχή και πνευματικός Πατέρας

Ἡ Εὐχή μέσα στὸν κόσμο*

«...μιὰ οὐράνια εὐτυχία, πὺ δὲν περιγράφεται...»

Σὲ κάποια πόλι τῆς Πελοποννήσου, συναντήθηκα κάποτε μ' ἕναν Χριστιανό, περίπου 32 ἐτῶν, πὺ μοσχομύριζε κάτι σὰν δεντρολίβανο.

Καὶ ἡ ἔκπληξις μου μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἄρχισε νὰ μοῦ μιλή γιὰ τὴν Εὐχή, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», διαπιστώνοντας ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχετο ἡ ἄρρητος εὐωδία τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

* * *

Γιὰ τὸ κομποσχοῖνι καὶ τὴν Εὐχή εἶχε μάθει πρὶν ἀπὸ χρόνια στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἀπὸ τότε τὴν ἔλεγε ἀσταμάτητα, μέρα-νύκτα, καὶ πολλὲς φορές χωρὶς διακοπὴ ἀκόμα καὶ τὶς νύκτες. **Ἡ** Εὐχή ἀναπληροῦσε καὶ τὶς φυσικὲς ἀνάγκες τοῦ ὕπνου του.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ ἡ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐγίνε πνευματικὴ καὶ νοερά μέσα στὴν καρδιά του καὶ ἀπολάμβανε τὸ μεγαλεῖο της, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ πῶς λέγεται μέσα του ἡ Εὐχή καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μὲ πολλὴ γλυκύτητα καὶ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὴν λέγῃ συνειδητὰ εἴτε προφορικὰ εἴτε μὲ τὸν ἐνδιάθετο λόγο.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τῆς πνευματικῆς προσευχῆς καὶ εἰδικώτερα τῆς Νοεράς λεγομένης Προσευχῆς.

* * *

Κάποτε, σὲ μιὰ τέτοια κατάσταση, ἀλλοιωθῆκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ

Θεοῦ, ὥστε... (ὅπως χαρακτηριστικὰ μοῦ εἶπε):

● **Ξ**έχασα τὸν ἑαυτό μου, ἦτο σὰν νὰ χάθηκα καὶ ἀπροσδόκητα αἰσθάνθηκα πῶς ἡ ψυχὴ μου ἦτο μέσα στὰ ἀνοικτὰ χέρια τοῦ Πνευματικοῦ μου, τοῦ πατρὸς Γ. Κ., ὁ ὁποῖος προσήρχετο μπροστὰ σ' ἓναν οὐράνιο ὀλόλαμπρο θρόνο, πού εἶχε πολὺ Φῶς καὶ Δόξα Θεοῦ.

● **Σ**ὲ λίγο –δὲν ξέρω πότε– αὐτὸ τὸ οὐράνιο Φῶς ἔλουσε καὶ τὸν Πνευματικό μου καὶ τὸν λάμπρυνε τόσο πολὺ, πού εἶχα τὴν αἴσθησι ὅτι ἔκλεισα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου. **Π**ῶς ἔβλεπα καὶ πῶς τὰ ἔκλεισα, δὲν ξέρω.

● **Σ**φιχταγκαλιασμένη καθὼς ἦτο ἡ ψυχὴ μου μὲ τὸν Πνευματικό μου, τὸν ἄκουσα νὰ προσεύχεται στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν γιὰ μένα. **Δ**ὲν τολμοῦσα νὰ σηκώσω τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, ἐν τούτοις, ἔνοιωθα αὐτὴν τὴν ὑπέρλαμπρη φωτοχυσία νὰ μὲ πλημμυρίζη, νὰ μὲ λούζη κυριολεκτικὰ, νὰ μὲ γεμίζη ἀπὸ χαρὰ, εὐτυχία, εἰρήνη, θαυμασμό, ἀγαλλίασι...

● **Κ**άποτε συνῆλθα. **Ἐ**νοιωθα νὰ μὴν πατῶ στὴν γῆ καὶ ἡ Προσευχὴ τοῦ Ὄνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ λέγεται ἀπὸ μέσα μου ἄπειρες φορές: «Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου...».

● **Τ**ρεῖς-τέσσερις ἡμέρες οὔτε ἔφαγα οὔτε ἤπια σταγόνα νερὸ οὔτε κοιμήθηκα, μόνο ἀπελάμβανα ἀδιάλειπτα μιὰ οὐράνια εὐτυχία, πού δὲν περιγράφεται. **Τ**ὰ δὲ δάκρυά μου ἔτρεχαν σὰν ποτάμι συνεχῶς καὶ ἦσαν γλυκύτατα...

□

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, «Ἡ Εὐχή μέσα στὸν κόσμο» σελ. 77, Πειραιὰς 2007. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.